

SMIJEŠAN RAZGOVOR

U zelenoj sjedah sjeni, koj se okolo vir izvija, kad Miljena dođe k meni, od svih vil najstarija, i reče mi: "Žudim sada čut tva mudros što me svjeti, pokli mislim Zorka mlada za dragoga vojna uzeti.	5
Zaludu je gora gusta kad bez ploda, znaj, boravi; bez pritke je loza pusta, pusta je vila bez ljubavi.	10
Ni se sramim mladijeh ljeta što moj ures nejma u sebi: star je mjesec, dika od svijeta, staro je sunce, čas od nebi.	15
Prizrivati ja počinam i prihodi doba moje, nu se kućam i baštinam, a ne ženam ljeta broje.	20
Pogled ima vila svaka svako u doba drag i mio, i stare smo ljepše paka kad je ures naš sazrio.	
Milo je vidjet kad najprije sja na dubu cvijetje bijelo, nu je vele gizdavije ubirati voće zrelo.	25
I zemlja je stara mati, nu ne gubi tezijem scjenu	30

i lijepo je nju gledati s mladijem ljetom sadruženu.	
Strmi potok gnusna tijeka malo dana prije se rodi, a pribistrijem davnja rijeka prika polja stupom hodi.	35
Gvozdje, koje licu u svomu tamni mrakom nemilijeme, grabi svjetlos srebru istomu kad ga izliže dugo vrijeme.	40
Staros resi, a ne hara lijepu diklu, ali opeta nijasam, vjeruj, tako stara, er još nejmam peset ljeta.”	
Još veljaše, Ljubdrag kada, ki se nađe tuj po sreći, nerazbora i nesklada bijesne vile ne trpeći, nasmija se, pak trikrati krivo je pazeć i opako u rasrdžbu smijeh obrati ter se osjeknu na nju ovako:	45
“Gled’ izjedi, ka združiti s pastijerom se mladijem ima, da celove vavoliti ustim bude bezubnima!	55
Od svijeta se svrha čeka jur prispjela u naravi, kada staros kukurijeka zanesena u ljubavi, er tko neće rijet pravedno da je sva narav u neredu, videć s ljetom zimu ujedno, a s mladićom diklu sijedu,	60
snijeg od prama, prsi od leda gdi plamena trpe silu	65

i noć sjedi tamna i blijeda
nedorasla sunca u krilu?”

Reče ovako, a Miljena,
Ljubdragove čujuć riječi, 70
jāk lavica ubodena

na njega se ljuto izbeči,
govoreći: “Nije potrebe
da se ozivam ludos na tu:
hoću Zorka, neću tebe, 75
još da sivaš vās u zlatu.”

Hitru stavnos tad u lice
dozva pastijer vuhoviti,
k zemlji obrati svoje zenice
i sta dvorno besjediti: 80

“Ah, smiluj se i prosti mi,
o, nakazni od ljepote,
i u dobro, gospo, primi
što proć tebi rijeh nehote.

A odsad ću ti u spijevanju 85
hvalit ljepos, kud god stupi,
i činit ću da se na nju
kô na čudo vās svijet kupi.

Tebi narav pribogata
rad ljuvezni poda i scjene 90
prame od srebra, lice od zlata,
oči rusam nakitjene,

ravne prsi, usta bijela,
čvrste bedre na te stavi,
luk je tijelo, nos je strijela, 95
pogled čemer od ljubavi.

Pače je čudna stvar veoma
tvojih naprava da s pomoći
kako sunce sivaš doma,
jutrom zračna, blijeda u noći. 100

Tijem s tolike tve svjetlosti,
ka mi poraz i smrt prijeti,

ja ne mogu tve ljeposti
smislit, gospo, ni vidjeti.

I ako svakom ljubovniku
opći ljubav svijes zanijeti,
tko god ljubi tvoju diku
potpuno je van pameti.” 105

Tako izreče, a ja u smijehu,
taj razgovor da ne izgine, 110
vàs udjeljah na pospjehu
ovdi stare vrh česvine.